

Pas op voor Brian McLaren

<http://wayoflife.org/fbns/beware-newkind-christian.html>, 26-9-2007, Update 11-8-2008

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling, plaatjes en voetnoten door M.V.

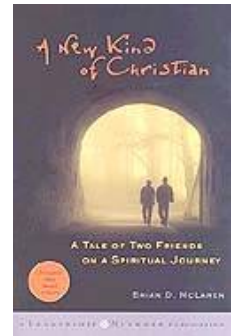
Recensie van “A New Kind of Christian”

Brian McLaren

Het boek “A New Kind of Christian: a Tale of Two Friends on a Spiritual Journey” (Een nieuw soort christen: een verhaal van twee vrienden op een geestelijke reis) van Brian McLaren (San Francisco: Jossey-Bass, 2001) won een *Christianity Today* Award of Merit (prijs van verdienste) in 2002, en kent wereldwijd succes in evangelische kringen.

“A New Kind of Christian” brengt theologisch liberalisme onder het mom van een wijzer, vriendelijker en zachter type van Christendom, genaamd “postmodern”. Het semi-fictionele verhaal gaat over een evangelische pastor met een geloofscrisis die zich onderwerpt aan de leiding van een liberale episcopaal die afstudeerde aan Princeton Divinity School en die een voormalig presbyteriaans pastor is. Deze postmoderne leidsman is genaamd “Dr. Neil Oliver” of “Neo” door zijn vrienden. Neo gaf zijn pastoraat op omdat hij te liberaal was voor zijn denominatie, en geeft les op het niveau van “high school”¹ wanneer we hem tegenkomen in McLaren’s boek.

Het boek verhaalt de reis van de evangelical vanuit een vrij stevig “fundamentalistisch” type van geloof in de Bijbel als de absolute standaard van waarheid, en waarin doctrine eerder goed of fout, schriftuurlijk of onschriftuurlijk is, naar een flexibele, filosofische positie waarin “geloof meer een levenswijze is dan een geloofssysteem, waar het authentiek goed zijn belangrijker is dan leerstellig correct zijn” (uit de achterflap van “A New Kind of Christian”).

Gary E. Gilly slaat de spijker op de kop in zijn recensie van “A New Kind of Christian” door op te merken: “Meer specifiek: McLaren wijst absolute waarheid, gezag, theologie, objectiviteit, zekerheid en helderheid af. Hij omarmt relativisme, inclusivisme, deconstructionisme, verhalen (in plaats van waarheid), creatieve inspiratie van de Schrift, neo-orthodoxie en tolerantie”.

Wanneer de evangelische pastor in “A New Kind of Christian” zijn droevige reis begint naar theologisch liberalisme (wat hij “postmodern” wenst te noemen) beschrijft hij zichzelf met deze woorden:

“Ik voel me als een fundamentalist die zijn greep verliest - wiens grondbeginselen kraken en uiteenvallen en door mijn vingers wegglijden. Het is zoiets als dat ik mijn huis op een rots dacht te bouwen, maar het bleek ijs te zijn, en de global warming doet het ijs smelten en alles valt uit elkaar” (p.22).

Wanneer hij voor het eerst met “Neo” begint te praten, geeft de evangelische pastor toe dat hij bang is dat Neo’s ideeën hem verderven en hem in een ketter veranderen (p.26), maar hij smooit zijn vrees en vervolgt het pad van dwaling.

In plaats van zijn Bijbel te openen en alleen Gods aangezicht te zoeken en na te gaan wat God te zeggen heeft in Zijn Woord en zich te heroriënteren op het eeuwige Woord Gods, in plaats van zijn vertrouwen te schenken aan een godvruchtig man die in de Bijbel gelooft, keert deze evangelische pastor zich in zijn uur van twijfel tot een clevere ongelovige en wordt hij tot in de diepste dwaling geleid.

¹ High School in de Verenigde Staten is laatste school van het wettelijk verplichte onderwijs. Over het algemeen zijn kinderen veertien jaar oud als ze naar een High School gaan. Het halen van het highschooldiploma is meestal een vereiste om door te gaan naar een college of universiteit. (Wiki).

Dit is exact wat er gebeurt bij mannen en vrouwen in de hele evangelische wereld, omdat zij gehersenspoeld werden om zich niet af te zonderen van valse leer, en gehersenspoeld werden te denken dat een “positieve, niet-oordelende” benadering van het Christendom te verkiezen is boven absolute lutheden en afscheiding, en bijgevolg werd het evangelisme, in de voorbije 50 jaren, geïnfiltrerd door allerlei soorten ketterij.

Een bezoek aan een typisch evangelische boekhandel bewijst dit. In de rekken hiervan zal u het radicaal oecumenisme van Chuck Colson vinden, het self-esteemisme van Robert Schuller, het Anglo-katholicisme van C.S. Lewis en zijn ontkenning van de cruciale leer van plaatsvervangende bloed-verzoening, en allerlei soorten van psycho-ketterij. U zal daar “moeder” Theresa verheven zien worden tot modelchristen, niettegenstaande zij een vals evangelie aanhing en geloofde dat Jezus in een katholieke hostie aanwezig is en geloofde dat hindoes naar de hemel kunnen gaan indien zij oprecht in hun goden geloofden. Je zal er boeken vinden van Bruce Metzger, wie gelooft dat Jona een “populaire legende” is en Job een “oud volksverhaal”, en boeken van Kurt Aland, wie de onfeilbaarheid van de Schrift ontkent en zelfs beweert dat de canon van de Schrift niet vaststaat. U zal er Griekse Nieuwe Testamenten vinden, uitgegeven door de Rooms-katholieke kardinaal Carlo Martini. U zal er boeken vinden van mannen die beweren dat Mattheüs, Markus en Lukas hun Evangelieën niet onder directe goddelijke inspiratie schreven, maar dat zij verschillende mythische bronnen gebruikten zoals een “Q”-document. U zal daar kerkgeschiedenissen vinden die een voorstelling zijn van de Rooms-katholieke visie. U zal er ketterse “kerkvaders” zoals Augustinus en Origenes verheven zien als grote mannen van God. U zal er boeken vinden van charismaten en pentecostals die geloven dat de Heilige Geest gelovigen neerslaat op de vloer en ze daar verlamt en dat de bovennatuurlijke gave van glossolalie (tongen) een talent is dat men kan aanleren. En we zijn nog maar net begonnen met het beschrijven van de gevaren die gevonden worden in een typisch, hedendaagse, christelijke boekhandel.

Het is het Nieuw Evangelicalisme dat het klimaat schiep waarbij de gewone christen niet de instelling bezit om constant uit te kijken naar ketterij en van alles te toetsen aan de Schrift. Het heeft een goedgelovige, onnozele generatie gecreëerd.

“A New Kind of Christian” is een gevaarlijk boek dat de hechte bijbelse, fundamentalistische positie op allerlei manieren belachelijk maakt. Op lasterlijke wijze labelt het zulke positie als farizeïsme en vergelijkt het met het middeleeuwse Rooms-katholicisme. Helemaal in het begin van het boek zegt de postmoderne gids “Neo”: “Ik heb geen afkeer van individuele fundamentalisten - zij neigen ertoe vrij fatsoenlijk te zijn - maar heb je ze evenwel in een groep, dan wordt ik nerveus. Ik begin dan te zenuwtrekken en wordt onstuimig” (p.9).

Dat is het beste wat het boek te zeggen heeft over hen die zich strikt aan de Bijbel houden, maar liberalen en roomsgezinden komen in een veel sympathieker licht te staan.

Alhoewel het boek beweert een meer intellectuele benadering van het Christendom te vertegenwoordigen, is het boek gevuld met nepargumenten, lege redenties en de Schrift wordt in het wilde weg uit zijn context gehaald.

Het leert dat de Bijbel niet het onfeilbare Woord van God is en dat alle doctrines en theologieën niet-absoluut zijn, dat we de Bijbel moeten benaderen “in minder afgebakende termen” (p. 56). Het leert dat de Bijbel-alleen niet onze gezagsbron moet zijn maar dat de Bijbel slechts één van vele gezagsbronnen zou moeten zijn, zoals traditie, rede, voorbeeldige mensen en gebruiken die men is gaan vertrouwen, en geestelijke ervaring (pp. 54, 55). Het leert dat het fout en farizeïsch is de Bijbel te aanzien als “Gods encyclopedie, Gods boek van regels, Gods antwoordenboek” (p.52). Het leert dat het gezag van de Bijbel niet gelegen is in haar tekst zelf maar in een mystiek niveau boven en dieper dan de tekst (p.51).

Het leert dat christenen “goed” en “fout” niet moeten proberen te oordelen in absolute zin, want al ons begrip van de Bijbel is gekleurd en geconditioneerd door buitenbijbelse dingen, zoals iemands cultuur en tijdperk. Het leert dat de postmoderne christen er een is die “zijn eigen moderne gezichtspunt relativiseert” en dus verstaat dat alles wat hij gelooft over Bijbel en Christendom enkel relatief is en onzeker (p.35). Het leert dat er niet zoiets bestaat als “de christelijke wereldbeschouwing”, dat elke leerstelling positie “ongeacht hoe schitterend en met bijbelse citaten, kan aanspraak

maken op de ultieme christelijke wereldbeschouwing, omdat elk model op zijn minst beperkt is door de beperkingen van de menselijke geest van een bepaald tijdperk” (pp. 36, 37).

Het leert dat oecumenisme goed is en dat alle “denominaties”, inbegrepen het Rooms-katholicisme, kunnen bijdragen tot een gepast type van Christendom. Ons wordt gezegd dat “er goede katholieken, goede Grieks-orthodoxen, goede pentecostals en goede episcopalen zijn” (p.73). Het leert dat labels zoals katholiek, protestant, liberaal, evangelical “onbelangrijk aan het worden zijn” in een postmodern Christendom (p.41). Het leert dat mystieke katholieke praktijken origineel en wenselijk zijn (p.58).

Het leert dat mensen aan pastors geen vragen moeten stellen zoals: “Geloof u in onfeilbaarheid?” of “Wat is uw positie aangaande homoseksualiteit?”, want hen aanzetten zulke vragen te beantwoorden is hen te “verlagen” en maken dat zij zichzelf verkopen (p.61).

“A New Kind of Christian” leert dat Jezus’ bedoeling “holistische verzoening” was:

“Ik denk dat waar Jezus over ging ... een wereldomvattende, publieke beweging of revolutie was om holistische verzoening, herconnectie met God en met anderen, met onszelf, met ons milieu, te brengen” (p.73)

Hier verwijst de auteur niet naar wat Jezus zal doen wanneer Hij terugkomt om Zijn Koninkrijk te vestigen maar over wat Hij zagezegd vandaag doet. Zijn boek leert dat het juiste objectief van kerken niet louter de redding van zielen is maar de vernieuwing van de wereld en het redden van de planeet van de ondergang (p. 83).

Het leert dat het goed is voor christenen om heidense praktijken over te nemen, zoals de Indiaanse zweettent, vredespijp, dansen, dream catcher en roken (pp. 26, 74-78). Blijkbaar denkt McLaren dat Gods waarschuwing “Leert de weg der heidenen niet” (Jer. 10:2) niet langer van kracht is.

Het leert dat ongelovigen en heidenen mogelijk gered kunnen worden zonder persoonlijk geloof in Christus (p.92).

Citaten uit andere boeken en artikelen van McLaren

In *A Generous Orthodoxy* zegt McLaren dat de Bijbel “niet een zoek-het-op encyclopedie van tijdloze morele waarden is, maar het zich ontvouwende verhaal van God aan het werk ...” (p.190). Hij complimenteert de Anglicanen omdat voor hen de Bijbel *een factor* is in hun denken “maar hij is nooit *sola* -- nooit de enige factor. De Schrift is altijd in dialoog met traditie, rede en ervaring” (p. 235).

McLaren’s doctrine van de redding is nog erger dan wat ik ooit las. Hij zegt:

“I DON’T THINK WE’VE GOT THE GOSPEL RIGHT YET. What does it mean to be ‘saved’? When I read the Bible, I don’t see it meaning, ‘I’m going to heaven after I die.’ Before modern evangelicalism nobody accepted Jesus Christ as their personal Savior, or walked down an aisle, or said the sinner’s prayer. I don’t think the liberals have it right. But I don’t think we have it right either. None of us has arrived at orthodoxy” (“The Emergent Mystique,” *Christianity Today*, Nov. 2004, p. 40).

McLaren denkt dat we het evangelie nog niet juist hebben, maar tweeduizend jaar geleden beval de Heer Jezus: “Ga heen in heel de wereld, predik het Evangelie aan alle schepselen” (Markus 16:15). Het is dan wel een beetje laat om het evangelie nog juist te krijgen, niet?

In *A New Kind of Christian* laat McLaren zijn postmoderne held zeggen dat hij het idee afwijst dat het evangelie gaat over het in de hemel krijgen van individuen omdat dit “smacked of selfishness” (vrij vert. “druipt van de zelfzucht”) en onacceptabel is voor het postmoderne denken (pp. 82, 83).

McLaren heeft “de sterke overtuiging dat het exclusieve, hel-georiënteerde evangelie niet de weg voorwaarts is” (*A Generous Orthodoxy*, p. 120, f. 48).

McLaren zegt dat de “emerging”-benadering “minder hard, meer genereus” is (*A Generous Orthodoxy*, p. 190), en het is “conversationeel, probeert nooit het laatste woord te hebben waardoor de andere stemmen het zwijgen wordt opgelegd” (p. 169). Hij zegt: “ze claimt niet teveel; ze staat toe

dat het mank loopt” (p. 171). Hij zegt: “To be a Christian in a generously orthodox way is not to claim to have the truth captured, stuffed, and mounted on the wall” (vrij vert.: Christen te zijn, op een genereuze manier, is niet te beweren de waarheid als buit, opgepoetst en hoog op de kast te hebben staan” (p. 293).

In zijn boek *The Secret Message of Jesus en Everything Must Change* zegt McLaren dat “de essentiële boodschap van Jezus” het koninkrijk van God is, en dat dit “niet enkel een boodschap is over Jezus dat zich focust op het hiernamaals, maar veeleer de kernboodschap van Jezus die focust op persoonlijke, SOCIALE EN WERELDOMVATTENDE TRANSFORMATIE IN DIT LEVEN” (*Everything Must Change*, p. 22). Hij zegt dat HET KONINKRIJK VAN GOD GAAT “OVER HET VERANDEREN VAN DEZE WERELD” (p. 23).

McLaren drijft de spot met de “fundamentalistische verwachtingen” van een letterlijke tweede komst van Christus met zijn begeleidende oordelen over de wereld en veronderstelt dat de wereld zal voortgaan zoals ze is, voor honderden of duizenden jaren (*A Generous Orthodoxy*, p. 305). Hij noemt de letterlijke imminente wederkomst van Christus “pop-evangelicale eschatologie” (*Generous Orthodoxy*, p. 267) en een “eschatologie van in de steek laten” (interview met Planet Preterist, 30-1-2005, <http://planetpreterist.com/news-2774.html>).

McLaren zegt dat het boek Openbaring niet een “boek over de verre toekomst” is maar “een manier van spreken over de uitdagingen van het onmiddellijk tegenwoordige” (*The Secret Message of Jesus*, 2007, p. 176). Hij zegt dat uitdrukkingen zoals “de maan zal veranderen in bloed” “niet meer letterlijk moeten genomen worden dan uitdrukkingen die we kunnen lezen in de krant van alledag” (*The Secret Message*, p. 178).

McLaren belichaamt het radicale oecumenisme van de Emerging Church (Opkomende Kerk) door zichzelf te noemen: “evangelical, post-protestant, liberaal/conservatief, mystiek/poëtisch, bijbels, charismatisch/contemplatief, fundamentalist/calvinist, anabaptist/anglicaan, methodist, katholiek, groen, incarnationeel, emergent” (*A Generous Orthodoxy*, ondertitel van het boek).

Het feit dat deze verschillende leerstellige posities contradictorisch zijn en onverzoenlijk stoort deze man geen jota. Hij is helemaal toegewijd aan “orthoparadoxie”²: overtuigd zijn dat hij contradicties in harmonie kan houden.

In juni 2006 werkte McLaren mee met de godslasterlijke Marcus Borg van het Jesus Seminar, die de Jezus van de Bijbel loochent, in het Center for Spiritual Development in Portland, Oregon. Het centrum promoot New Age en occulte praktijken zoals Yoga, Soefisme, Tai Chi, Enneagram, en Reiki. De episcopale ketter John Shelby Spong sprak daar ook.

McLaren schreef een geestdriftige aanbeveling van Alan Jones’ boek *Reimagining Christianity*. Jones noemt het evangelie van het kruis een walgelijke doctrine, beweert dat er geen objectieve autoriteit bestaat, en zegt dat hindoes en boeddhisten Gods volk zijn:

“But another ancient strand of Christianity teaches that we are all caught up in the Divine Mystery we call God, that the Spirit is in everyone, and that there are depths of interpretation yet to be plumbed. ... At the cathedral [Grace Episcopal Cathedral in San Francisco] we ‘break the bread’ for those who follow the path of the Buddha and walk the way of the Hindus” (*Reimagining Christianity*, 2005, p. 89).

Van dit boek zegt McLaren:

“It used to be that Christian institutions and systems of dogma sustained the spiritual life of Christians. Increasingly, spirituality itself is what sustains everything else. Alan Jones is a pioneer in reimagining a Christian faith that emerges from authentic spirituality. His work stimulates and encourages me deeply” (endorsement on back cover).

McLaren zegt: “IK DENK NIET DAT HET ONZE ZAKEN ZIJN DE EEUWIGE BESTEMMINGEN TE VOORSPELLEN VAN WIE DAN OOK” (p. 92) en geeft een citaat uit een novelle van C.S. Lewis, als gezaghebbend. In deze novelle is Lewis’ karakter een soldaat die heel zijn leven een

² Samenstelling van “ortho” (goed; juist) en “paradox” (schijnbare tegenstrijdigheid).

valse god diende, genaamd Tash, maar hij werd niettemin geaccepteerd door Aslan, die Christus vertegenwoordigt.

“Alas, Lord, I am no son of Thine but the servant of Tash. He answered, Child, all the service thou has done to Tash, I account as service done to me. ... Therefore if any man swear by Tash and keep his oath for the oath’s sake, it is by me that he has truly sworn, though he know it not, and it is I who reward him”.

Volgens C.S. Lewis, die erg geliefd is in alle branches van de Emerging Church, kan een persoon zelfs gered worden wanneer hij een valse religie volgt in dit leven en geen persoonlijke belijdenis geeft van geloof in Jezus Christus.

McLaren zei dat de Indische hindoeleider Gandhi “de weg van Christus zocht te volgen zonder zichzelf te identificeren als een christen” (*A Generous Orthodoxy*, p. 189).

McLaren leert dat er veel goeds is in heidense religies, dat zij een goede zaak zijn geweest voor de wereld.

“My knowledge of Buddhism is rudimentary, but I have to tell you that much of what I understand strikes me as wonderful and insightful, and the same can be said of the teachings of Muhammad, though of course I have my disagreements. ... I’d have to say that the world is better off for having these religions than having no religions at all, or just one, even if it were ours. ... They aren’t the enemy of the gospel, in my mind...” (pp. 62, 63).

Deze man moet eens enkele jaren in India of Nepal doorbrengen om te zien hoe de hindoereligie het volk verlaagd en verdorven heeft, hoe het vrouwen veranderde in roerend goed, en koeien en slangen in goden, bepaalde klassen van mensen in paria’s, en het menselijk leven in ’t algemeen in iets dat van weinig waarde is, hoe ze trots heeft aangemoedigd en zelfgerichtheid en corruptie op elk niveau van de maatschappij en daarbij nederigheid en medelijden heeft ontmoedigd. Of hij zou eens enkele jaren moeten doorbrengen in een islamitisch land zoals Saoedi-Arabië of Pakistan om te zien wat de moslimreligie met de mensen heeft gedaan. Zijn zij beter af omdat zij slechts van religie kunnen veranderen of straffe van een pijnlijke dood, of omdat een vrouw geen echte rechten bezit, of omdat zij gewoonweg gedood kan worden wanneer ze iets doet wat de mannelijke leden van de familie niet aanvaardbaar vinden?

McLaren zegt dat het boeddhisme geen vijand van het evangelie is, maar hoe kan een religie die leert dat Jezus Christus niet God is, en niet de enige Verlosser van de wereld, NIET een vijand zijn van het evangelie? Hij zegt dat de moslimreligie geen vijand van het evangelie is, maar hoe kan een religie die leert dat Jezus niet God is en niet stierf voor onze zonden en die haar leden verbiedt zich te bekeren tot de Christus van de Bijbel, NIET een vijand van het evangelie zijn?

In een podcast³ interview in januari 2006 met Leif Hansen, zei McLaren dat als de leer van de hel waar is, de boodschap van Christus en het kruis “valse reclame” is. Hij zei dat gezien Christus leerde dat Gods koninkrijk niet komt door geweld en dwang, dit tegengesteld is aan het oordeel van de hel. Hij zei ook dat als de hel waar is, dan de mensen terecht Gods goedheid in vraag kunnen stellen.

McLaren zegt:

“Does it make sense for a good being to create creatures who will experience infinite torture, infinite time, infinite--you know, never be numbed in their consciousness? I mean, how would you even create a universe where that sort of thing could happen? It just sounds--It really raises some questions about the goodness of God. ...

“The traditional understanding says that God asks of us something that God is incapable of Himself. God asks us to forgive people. But God is incapable of forgiving. God can’t forgive unless He punishes somebody in place of the person He was going to forgive. God doesn’t say

³ De term podcasting is een samentrekking van iPod, de draagbare MP3-speler van Apple, en ‘broadcasting’ (Engels voor uitzenden). Hoewel de technologie niet alleen bruikbaar is met de iPod, was het succes ervan een belangrijke stap in de ontwikkeling van podcasting. De term Podcast is vervolgens als algemene gangbare term gebruikt voor alle manieren waarbij geluidsbestanden van Internet worden gehaald en later beluisterd worden. (Wiki).

things to you--Forgive your wife, and then go kick the dog to vent your anger. God asks you to actually forgive. And there's a certain sense that, A COMMON UNDERSTANDING OF THE ATONEMENT PRESENTS A GOD WHO IS INCAPABLE OF FORGIVING. UNLESS HE KICKS SOMEBODY ELSE. ...

"... one of the huge problems is the traditional understanding of hell. Because if the cross is in line with Jesus' teaching then--I won't say, the only, and I certainly won't say even the primary--but a primary meaning of the cross is that the kingdom of God doesn't come like the kingdoms of the this world, by inflicting violence and coercing people. But that the kingdom of God comes through suffering and willing, voluntary sacrifice. But in an ironic way, THE DOCTRINE OF HELL BASICALLY SAYS, NO, THAT THAT'S NOT REALLY TRUE. THAT IN THE END, GOD GETS HIS WAY THROUGH COERCION AND VIOLENCE AND INTIMIDATION AND DOMINATION, just like every other kingdom does. The cross isn't the center then. The cross is almost a distraction and false advertising for God" (McLaren, <http://www.understandthetimes.org/mclarentrans.shtml> and http://str.typepad.com/weblog/2006/01/brian_mclaren_p.html).

Hansen replieert als volgt:

"Oh, Brian, that was just so beautifully said. I was tempted to get on my soap box there and you know--Because as you and I know there are so many illustrations and examples that you could give that show why THE TRADITIONAL VIEW OF HELL COMPLETELY FALLS IN THE FACE OF--IT'S JUST ANTITHETICAL TO THE CROSS. But the way you put it there, I love that. It's false advertising. And here, Jesus is saying, turn the other cheek. Love your enemy. Forgive seven times seventy. Return violence with self-sacrificial love. But if we believe the traditional view of hell, it's like, well, do that for a short amount of time. Because eventually, God's going to get them."

McLaren zei ook:

"The church has been preoccupied with the question, 'What happens to your soul after you die?' AS IF THE REASON FOR JESUS COMING CAN BE SUMMED UP IN, 'JESUS IS TRYING TO HELP GET MORE SOULS INTO HEAVEN, AS OPPOSED TO HELL, AFTER THEY DIE.' I JUST THINK A FAIR READING OF THE GOSPELS BLOWS THAT OUT OF THE WATER. I don't think that the entire message and life of Jesus can be boiled down to that bottom line" ("The Emerging Church," Part Two, *Religion & Ethics*, July 15, 2005, <http://www.pbs.org/wnet/religionandethics/week846/cover.html>).

In hetzelfde interview zei McLaren dat de traditionele leer van plaatsvervangende verzoening God tot een vreemd monster maakt die zijn eigen zoon wil doden. Hij zegt ook dat de plaatsvervangende verzoening afbreuk doet aan zaken van sociale gerechtigheid. Hij bespot zelfs godslasterlijk de verzoening door te zeggen dat als ze juist is dit zou betekenen dat God een persoon die niet kan vergeven tenzij hij "iemand anders trapt". Beschouw deze dwaze verklaring:

"What's so bad about sin? Now, I can just imagine some people quoting--See, McLaren doesn't think sin is a problem. I take sin really, seriously. But here's the problem, If I were to make this sort of analogy or parable. When I had little children, if one of my little children--Let's say my son Brett, was beating up on his little brother, Trevor.

Now, Trevor is bigger. But back then--What was the problem? Was the problem that I don't want my younger son to get hurt and I don't want my older son to be a bully. I want my older son to be a good person. I want my younger son to be a good person. I want them to have a great relationship. Then the problem of sin is what it does to my family and what it does to my boys, you know. That's the problem with sin.

"But what we've created is, the problem of sin is that I am so angry at my son Brett for beating up his younger brother, I'm going to kill him. So now the problem we've got to solve is how to keep me from killing my son. Does that make sense?

"And so now it seems to me the entire Christian theology has shifted so now the problem is, how can we keep me from killing Brett? And I don't think that's the kind of God that we serve.

I think the problem is God wants His children to get along with each other. He wants them to be good people. Because He's good. And His vision for creation is that they'll love each other and be good to each other and enjoy each other and have a lot of fun together. ...

"We have a vision that the real problem is God wants to kill us all. And we've got to somehow solve that problem. And what that does to me, Leif, that is so significant, is that it then minimizes the concern about injustice between human beings. That becomes a peripheral concern. But what if that's God's real concern, from beginning to end, see? ...

"The traditional understanding says that God asks of us something that God is incapable of Himself. God asks us to forgive people. But God is incapable of forgiving. God can't forgive unless He punishes somebody in place of the person He was going to forgive. God doesn't say things to you--Forgive your wife, and then go kick the dog to vent your anger. God asks you to actually forgive. And there's a certain sense that, a common understanding of the atonement presents a God who is incapable of forgiving. Unless He kicks somebody else" (McLaren, <http://www.understandthetimes.org/mclarentrans.shtml> and http://str.typepad.com/weblog/2006/01/brian_mclaren_p.html).

Wat McLaren negeert is Gods heiligheid en gerechtigheid. God is niet zomaar een vader zoals een menselijke vader. Hij is een heilige en rechtvaardige God die de mens Zijn rechtvaardige Wet heeft gegeven. Die Wet, die gebroken werd, moest voldaan worden. Het loon van de zonde is de dood. Zonder het vergieten van bloed is er geen vergeving. En door te voorzien in de verzoening heeft God niemand anders "getrapt" dan Zichzelf!

Over het onderwerp homoseksualiteit zegt McLaren:

"Frankly, many of us don't know what we should think about homosexuality. ... We aren't sure if or where lines are to be drawn, nor do we know how to enforce with fairness whatever lines are drawn. ... Perhaps we need a five-year moratorium on making pronouncements" ("Brian McLaren on the Homosexual Question," Jan. 23, 2006, http://blog.christianitytoday.com/outofur/archives/2006/01/brian_mclaren_o.html).

In december 2006 sprak McLaren in de Open Door Community Church in Sherwood, Arkansas. De website van de kerk zegt:

"The leadership at Open Door Community Churches are excited to see gay and non-gay Christians worshiping together as one. We believe that gay and non-gay Christians can and should come to the table of the Lord together, side by side, without labels. We believe that as these two historically separate communities join together at the cross of Jesus Christ a healing and a new understanding of oneness in Christ occurs in both groups. We are part of a growing revival of grace-filled Christians transcending either the terms 'conservative' or 'liberal.' Above all things, we are a GRACE CHURCH! We are a family embracing the full spectrum of race, age, gender, family status, sexual orientation, economic status and denominational background."

Op zijn eigen website beveelt McLaren zelfs de geschriften aan van New Ager Ken Wilber. Roger Oakland merkt daarbij op:

"Ken Wilber was raised in a conservative Christian church, but at some point he left that faith and is now a major proponent of Buddhist mysticism. His book that Bell recommends, *A Brief History of Everything*, is published by Shambhala Publications, named after the term, which in Buddhism means the mystical abode of spirit beings. ... Wilber is perhaps best known for what he calls integral theory. On his website, he has a chart called the Integral Life Practice Matrix, which lists several activities one can practice 'to authentically exercise all aspects or dimensions of your own being-in-the-world' Here are a few of these spiritual activities that Wilber promotes: yoga, Zen, centering prayer, kabbalah (Jewish mysticism), TM, tantra (Hindu-based sexuality), and kundalini yoga. ... *A Brief History of Everything* discusses these practices (in a favorable light) as well. For Rob Bell to say that Wilber's book is 'mind-blowing' and readers should spend three months in it leaves no room for doubt regarding Rob Bell's spiritual sympathies. What is alarming is that so many Christian venues, such as Christian junior high and high schools, are using *Velvet Elvis* and the *Noomas*" (*Faith Undone*, p. 110).

In *Up from Eden: A Transpersonal View of Human Evolution* (1981, 2004), noemt Ken Wilber de Hof van Eden “een fabel”, en de bijbelse kijk op de geschiedenis “amusing” (pp. xix, 3). Hij beschrijft zijn “perennial philosophy” als volgt:

“... it is true that there is some sort of Infinite, some type of Absolute Godhead, but it cannot properly be conceived as a colossal Being, a great Daddy, or a big Creator set apart from its creations, from things and events and human beings themselves. Rather, it is best conceived (metaphorically) as the ground or suchness or condition of all things and events. It is not a Big Thing set apart from finite things, but rather the reality or suchness or ground of all things. ... the perennial philosophy declares that the absolute is One, Whole, and Undivided” (p. 6).

Conclusie

Pas op voor Brian McLaren en de Emerging Church!

Een goede toets is het christelijke leiders te vragen wat zij van deze man denken. Stel dat zij vertrouwd zijn met zijn geschriften, en zij draaien rond de pot en weigeren zich recht uit te spreken om hem te merken als een gevaarlijke ketter, dan zijn zij zelf ketter, of ten minste erg afgegeden op de weg van het ernstige compromis!

Wat Charles Spurgeon te zeggen had over de Opkomende Kerk

De Emerging Church, zoals voorgesteld door Brian McLaren, is niet zo nieuw als ze lijkt. Ze was al aan het opkomen in de late 19de eeuw, omdat Charles Spurgeon ze perfect beschreef in zijn commentaren op Jakobus 5:19-20. Hij noemde ze “moderne gedachte”. Hij beschreef ook de tolerante houding van het moderne evangelicalisme die het type ketterrijen opmaakt van de Emerging Church. Spurgeon noemde dit “latitudinarianism” (vrijzinnigheid).

“Brethren, if any of you do err from the truth, and one convert him; Let him know, that he which converteth the sinner from the error of his way shall save a soul from death, and shall hide a multitude of sins” (James 5:19-20).

“It was not merely that he fell into a mistake upon some lesser matter which might be compared to the fringe of the gospel, but he erred in some vital doctrine--he departed from the faith in its fundamentals. There are some truths which must be believed, they are essential to salvation, and if not heartily accepted the soul will be ruined. This man had been professedly orthodox, but he turned aside from the truth on an essential point Now, in those days the saints did not say: ‘We must be largely charitable, and leave this brother to his own opinion; he sees truth from a different standpoint, and has a rather different way of putting it, but his opinions are as good as our own, and we must not say that he is in error.’

“That is at present the fashionable way of trifling with divine truth, and making things pleasant all round. Thus the gospel is debased and another gospel propagated. I should like to ask modern broad churchmen whether there is any doctrine of any sort for which it would be worth a man’s while to burn or to lie in prison. I do not believe they could give me an answer, for if their latitudinarianism be correct, the martyrs were fools of the first magnitude.

“From what I see of their writings and their teachings, it appears to me that the modern thinkers treat the whole compass of revealed truth with entire indifference; and, though perhaps they may feel sorry that wilder spirits should go too far in free-thinking, and though they had rather they would be more moderate, yet, upon the whole, so large is their liberality, that they are not sure enough of anything to be able to condemn the reverse of it as a deadly error. To them black and white are terms which may be applied to the same colour, as you view it from different standpoints. Yea and nay are equally true in their esteem. Their theology shifts like the Goodwin Sands, and they regard all firmness as so much bigotry. Errors and truths are equally comprehensible within the circle of their charity.

“It was not in this way that the apostles regarded error. They did not prescribe large-hearted charity towards falsehood, or hold up the errorist as a man of deep thought, whose views were ‘refreshingly original’; far less did they utter some wicked nonsense about the probability of

their having more faith in honest doubt than in half the creeds. They did not believe in justification by doubting, as our Neologians do; they set about the conversion of the erring brother; they treated him as a person who needed conversion: and viewed him as a man who, if he were not converted, would suffer the death of his soul, and be covered with a multitude of sins. They were not such easy-going people as our cultured friends of the school of 'modern thought,' who have learned at last that the deity of Christ may be denied, the work of the Holy Spirit ignored, the inspiration of scripture rejected, the atonement disbelieved, and regeneration dispensed with, and yet the man who does all this may be as good a Christian as the most devout believer!

“O God, deliver us from this deceitful infidelity, which while it does damage to the erring man, and often prevents his being reclaimed, does yet more mischief to our own hearts by teaching us that truth is unimportant, and falsehood a trifle, and so destroys our allegiance to the God of truth, and makes us traitors instead of loyal subjects to the King of kings” (C.H. Spurgeon, “Restoring Those Who Have Erred,” *Words of Counsel for Christian Workers*, pp. 139-142).

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm